

Chương 41

Bôi Thuốc

Nghe ngữ điệu tràn đầy uy hiếp của hấn Tô Thanh không dám phản kháng, thấy Cố Uyên xoay người lấy thuốc trị thương trong tủ, cầm tay nàng lên, nhúm mày bắt đầu bôi thuốc.

Động tác của hấn vốn hết sức cẩn thận nhưng vẫn có lúc đụng trúng chỗ đau, lưu ý thấy nàng đang trầm mặc dần dần nhếch khóe môi, động tác của hấn càng thêm nhẹ nhàng.

Tô Thanh rũ mắt nhìn bộ dáng cẩn thận của hấn, trong lòng có chút âm áp, thấy hấn bôi thuốc xong đứng dậy chuẩn bị đi, nàng cuống quýt kéo tay áo hấn, nói: “Lão gia, vết thương của ngươi cũng cần xử lý.”

Máu trên cánh tay Cố Uyên đã bắt đầu khô lại, ồng tay áo dính vào miệng vết thương, chỉ cần vừa động là đủ đau nhức kịch liệt. Hấn cũng không phải người chết đương nhiên có thể cảm nhận sự đau nhức chết lặng này. Chỉ là, trong lòng có loại cảm giác đè nén ức chế nên hấn muốn nhờ vào cảm giác đau đớn này để khiến mình thanh tỉnh, để hiểu rõ quyết định của mình, thậm chí có thể phân tán lực chú ý, để hấn không đến mức sa vào hồi ức mà hấn không muốn nhớ.

Cố Uyên quay đầu lại, vẻ mặt không gợn sóng, nói: “Không cần.”

Tô Thanh vẫn không buông ồng tay áo hấn ra, dùng vẻ mặt không thỏa hiệp nhìn hấn, kiên trì lặp lại: “Thỉnh lão gia xử lý miệng vết thương, nếu không vạn nhất bị nhiễm trùng thì rất phiền toái.”

Cố Uyên trầm mặc đứng tại chỗ, không tránh ra nhưng cũng không có ý thỏa hiệp.

Tô Thanh nhìn vết máu kích thích ánh mắt kia, thấy Cố Uyên thật lâu không có động tác gì, dứt khoát đứng dậy trực tiếp ấn hấn ngồi vào ghế. Không nói lời nào bắt chước hấn muốn xé tay áo xuống nhưng lại không có khí lực lớn như hấn, cũng sợ ồng tay áo dính với vết thương kéo xuống sẽ bị đau, nàng đổi cách khác, cúi người cởi tà áo hấn.

Trong mắt Cố Uyên lóe lên sự kinh ngạc, động tác nâng tay lên hơi dừng lại, cuối cùng thấy bộ dáng không chấp nhận bất kì thương lượng gì của nàng, lại để xuống.

Tô Thanh cởi áo Cố Uyên ra, nửa thân trên của hắn hoàn toàn bày ra trước mắt.

Tình cảnh này, khoảng cách giữa hai người quá gần cho nên phá lệ nhìn rõ đường cong xương quai xanh lưu loát mạnh mẽ, nhất thời nàng không dời được mắt. Rõ ràng là khuôn mặt lạnh lùng căm dục, nhưng không hiểu sao lại khiến người khác suy nghĩ mơ màng, quả thực là nhìn không được muốn không kiêng nể gì nhìn cho đủ.

Tô Thanh nhìn no mắt nhưng cũng không quên làm chính sự.

Bởi vì vết máu đã khô cứng lại, tay áo Cố Uyên cùng miệng vết thương dính lại với nhau.

Nàng dè dặt xé ống tay áo ra từng chút một, nhìn thôi cũng thấy đau, dư quang liếc qua Cố Uyên chỉ thấy hắn thần sắc thản nhiên không gợn sóng tựa như vết thương này không phải trên tay hắn. Trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút âm ức, động tác trên tay cũng không dám lơ lửng.

Cuối cùng cũng cởi được áo khoác ngoài ra, Cố Uyên không có chút động dung còn Tô Thanh thì sắc mặt mệt mỏi. Loại cảm giác hoang đống chưa vội thái giám đã lo này khiến nàng có chút không vui, trầm mặt nói: “Lão gia, đưa thuốc trị thương cho ta.”

Cố Uyên nghe lời đưa bình thuốc trong tay cho nàng.

Tô Thanh tiếp nhận, cầm khăn lau sạch xung quanh miệng vết thương, nhìn nửa đoạn cánh tay có vết máu tụ cảm thấy hơi đau lòng. Gấp rút xử lý miệng vết thương xong mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ lại tình hình vừa rồi trong nội viện, lại có chút lo lắng.

Mọi việc xảy ra không thể không có nguyên nhân, chỉ sợ do người đứng ngoài quan sát không biết nguyên nhân mà thôi, dù sao, Đàm cô cũng không phải loại người cố ý gây sự.

Nàng nghĩ vậy nhìn không được thở dài, vừa ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt bình thản của Cố Uyên, bốn mắt nhìn nhau, không khỏi ngẩn người. Vừa rồi lo tập trung xử lý vết thương cho nên không để ý, hiện tại tâm tư có chút không hiểu - cái nam nhân này không phải cứ dùng vẻ mặt này nhìn nàng suốt từ nãy đến giờ đấy chứ?

Cố Uyên nhìn vẻ mặt biến hóa của Tô Thanh, thấy rõ sự lo lắng trong mắt nàng, đôi mắt khẽ rung động, nói: “Không cần để ý lời Đàm cô nói.”

Tô Thanh không ngờ hấn chủ động mở miệng nói chuyện, sững sờ một chút liền nói: “Có thật như lời Đàm cô nói, nếu tiếp tục điều tra lão gia sẽ gặp nguy hiểm?”

Cố Uyên nói: “Phải.”

Tô Thanh không nghĩ tới hấn trả lời thẳng ra như thế, ngưng mắt nhìn hấn hỏi: “Sẽ có nhiều nguy hiểm?”

Cố Uyên thoáng ngẩn ra, nói: “Không biết.”

Không thể đoán trước được sẽ có nguy hiểm thế nào.

Nghe vậy, trong lòng Tô Thanh nhảy dựng. Dựa theo tính tình Cố Uyên, bất luận làm cái gì cũng đều rất tự tin, mà bây giờ lại có thái độ không chắc chắn như vậy chỉ có thể nói rõ, sau này có khả năng sẽ phát sinh những chuyện vượt quá sức tưởng tượng. Cũng khó trách Đàm cô lại tức giận muốn ngăn cản.

Trong lòng Tô Thanh không có chút tư vị gì, im lặng một lúc, nói: “Nếu thực sự nguy hiểm như vậy, vì sao lão gia lại không để ý an nguy mà vẫn tiếp tục điều tra? Là vì chuyện này liên quan đến Liễu cô nương sao?”

Vừa nói xong, cằm đã bị ngón tay thon dài nâng lên, Cố Uyên rũ mắt nhìn khuôn mặt nàng, tựa như tìm tòi nghiên cứu, tựa như hứng thú cân nhắc.

Cho đến khi Tô Thanh bị hấn quan sát bắt đầu có chút không tự nhiên, khoe môi hấn khẽ nhếch, đột nhiên nói: “Nếu ta nói phải thì sao?”

Tô Thanh thấy hấn thẳng thắn thừa nhận như thế, lập tức cảm thấy những lời mình chuẩn bị nói ra đã không còn ý nghĩa gì nữa. Dù sao người ta muốn làm anh hùng trước mặt mỹ nhân, ai có thể ngăn cản được!

Nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn thấy không được tự nhiên, nàng không khỏi trầm mặt nói: “Nếu lão gia đã muốn tự mình ra mặt vì hồng nhan tri kỷ, ta còn có thể nói gì, chỉ xin lão gia chú ý cẩn thận, không cần làm những chuyện quá mức mạo hiểm.”

Cố Uyên quan sát toàn bộ thần sắc của nàng, đường cong khoe môi càng rõ ràng.

Lực tay thoáng buông lỏng một chút, thấy Tô Thanh đã tức giận quay mặt đi, hấn lạnh nhạt nói một câu: “Ta chỉ vì mình.”

Nếu nói muốn tra xét hung phạm án Liễu phủ diệt môn năm đó là vì thay sự muội Liễu Phương Hoa làm chủ, Tô Thanh còn có thể hiểu, nhưng hiện tại Cố Uyên lại nói là vì chính hấn, nàng có chút khó hiểu. Quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: “Lão gia, có phải người đã biết hung thủ là ai hay không?”

Cố Uyên nói: “Không, chỉ biết một người có liên quan.”

Tô Thanh nói: “Nếu đã có manh mối, vì sao còn muốn đi Cô Xạ Thành, trực tiếp đi bắt người kia chẳng phải tốt hơn sao?”

Nàng vừa dứt lời, Cố Uyên đã nói: “Người kia, đã chết.”

Tô Thanh cả kinh: “Giết người diệt khẩu?”

Cố Uyên lắc đầu: “Từ trước khi chúng ta bắt đầu điều tra, hắn cũng đã chết rồi.”

Tô Thanh im lặng há hốc miệng, không biết nên nói gì. Nếu người có liên quan đã chết, vậy người lúc trước trong viện Đàm cô nhắc tới không phải là hắn, nhưng mà, nhân vật nguy hiểm được ám chỉ trong lời nói kì thật không hề liên quan đến những người bọn họ gặp trước đây, thì tại sao Đàm cô lại vô duyên vô cớ đề cập tới?

Nàng hết sức bí thông phát hiện chỉ số thông minh của mình có chút không đủ dùng.

Cố Uyên tiện tay khoác áo ngoài lên, nhìn lướt qua nàng, chần chừ một chút cuối cùng cũng nói ra, ngữ điệu hòa hoãn: “Chuyện này ngươi không cần nghĩ nhiều, mấy ngày nữa ta sẽ an bài Bộ Tiện Âm đưa ngươi về kinh thành trước, ngươi ở vương phủ chờ ta trở về.”

Tô Thanh không nghĩ tới một khắc trước hắn còn chàng chàng thiếp thiếp, một khắc sau liền đuổi nàng đi, lập tức trở mặt như thế, hoảng sợ nhảy dựng lên: “Muốn ta về kinh thành?”

“Không sai.” Bình bình đạm đạm hai chữ như trực tiếp đánh vào lòng nàng, Cố Uyên chậm rãi đứng lên, đưa lưng về phía nàng, không thấy rõ thần sắc hắn thế nào, “Ngươi vốn là mối câu Ngọc Phi Giác, hiện tại đã không còn tác dụng nữa, đương nhiên phải trở về.”

Tô Thanh nhếch môi, nhìn thẳng vào hắn: “Lão gia cảm thấy mang ta theo bên cạnh sẽ vướng víu sao?”

Sống lưng Cố Uyên hơi cứng đờ, ngữ điệu lại không chút dao động: “Nhu ngươi suy nghĩ.”

Một ánh mắt rơi trên người hắn, trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói ra một câu không rõ tâm tình: “Biết rõ, ta sẽ nghe lão gia an bài, thu dọn hành lý xong sẽ chọn ngày rời đi.”

“Rất tốt.”

Cố Uyên đứng đó, cũng không nhìn Tô Thanh rời đi, cho đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất, hai bàn tay nắm thành quyền trong tay áo cũng chậm rãi buông ra, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thế cục trước mắt nháy mắt đã thay đổi, thế nào cũng không ngờ tới, người cuối cùng tra được lại là Liễu Thừa Ân. Nếu như tất cả những chuyện xảy ra hiện tại đều có liên quan đến vị ân sư thế nhân đều biết này, người đã chết vào mười năm trước, rốt cuộc hắn còn giấu bọn họ bao nhiêu bí mật?

Biết rõ là nguy hiểm nhưng hắn không thể không tra rõ lý do, đã đi đến bước này, cho dù muốn buông tay thì người phía sau màn âm thầm trừ tính thế cục kia chắc hắn cũng không dễ dàng buông tha cho hắn...

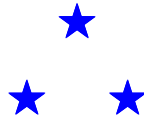
Có vài chuyện, cho dù đã qua 10 năm vẫn chôn sâu trong nội tâm, không thể mà cũng không cách nào quên được.

Có chốc lát hoảng thần, hắn rũ mắt nhìn vết thương trên cánh tay mình đã được tỉ mỉ xử lí, trong mắt nhoáng một cái, cuối cùng trở nên cực kì thâm trầm. Tựa như tự nói với chính mình, lời nói rất nhỏ cơ hồ không nghe rõ: “Nếu như “người kia” thật sự sẽ xuất hiện thì tuyệt đối không thể để người gặp được...”

Bất luận là khi nào, ở đâu, hắn đều rất rõ ràng, hiện tại để nàng rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Chương 42

An Bài

Từ trong phòng Cố Uyên đi ra, Tô Thanh cũng không về phòng thu dọn hành lý như đã nói mà queo qua chỗ Hạ Vân hiên của Tuân Nguyệt Lâu.

Những người khác đã sớm đi, đồng bữa bọn trong sân cũng được hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ.

Vào phòng nhìn thấy Tuân Nguyệt Lâu nàng cũng không vòng vo: “Cố Uyên muốn ta trở lại kinh thành.”

Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng một cái, lát sau nhẹ gật đầu: “Như vậy tốt cho người hơn.”

Tô Thanh thấy ý nghĩ của hắn cùng Cố Uyên giống nhau thì có chút bực mình, buồn bực nói: “Đừng cho là ta sẽ thật sự ngoan ngoãn trở về. Đợi đến khi xuất phát hồi kinh, ta sẽ kêu A Mạc đi cùng, đến lúc đó trên đường lại tìm cơ hội trốn đi Cô Xạ Thành.”

Tuân Nguyệt Lâu nhú mày.

Tô Thanh trực tiếp không đếm xỉa đến hắn, đột nhiên chân thành nói: “Thôi bỏ qua không nói chuyện này nữa, ta hi vọng người có thể đáp ứng ta một việc.”

Tuân Nguyệt Lâu trầm mặc nhìn nàng.

Thời điểm này Tô Thanh rất hưởng thụ thái độ không hề dị nghị này của hắn, cao giọng cười nói: “Cũng không cần người cố ý làm gì, chỉ cần trong lúc ta rời đi, người có thể tiếp tục cùng bọn Cố Uyên đi Cô Xạ Thành là được. Chỉ cần có người ở đó, mặc kệ người phía sau màn là ai, nếu không muốn đắc tội Cô Xạ Thành, tất nhiên sẽ ném chuột sợ vỡ bình.”

Tuân Nguyệt Lâu trầm tư một lát, lắc đầu nói: “Ta muốn đi cùng người.”

Tô Thanh đỡ trán, lời nói thâm thía dụ dỗ: “Ta cũng đâu hồi kinh thật, Cô Xạ Thành sắp cử hành đại điển, người thật muốn để Lục hồ ly bận đến sứt đầu mẻ trán sao? Người là thiếu chủ, thiếu chủ, hiểu chưa? Lâu lâu cũng nên thương cảm cho thuộc hạ của mình một chút, nếu người đi cùng ta còn không biết tới khi nào mới về đâu!”

Thần sắc Tuân Nguyệt Lâu khẽ nhoáng một cái, phán đoán lợi hại một chút mới thoáng có ý thỏa hiệp, lấy trong lòng ta một đồ vật, nói: “VẬY NGƯỜI MANG THEO CÁI NÀY.”

Tô Thanh nhận lấy cầm lên quan sát món đồ chơi nhỏ cực kì tinh xảo này, lập tức yêu thích không rời tay, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “La sát ngọc.”

Tay Tô Thanh vuốt vuốt sợi chỉ khẽ run lên, thiếu chút nữa làm rớt ngọc bội xuống đất.

Ai mà không biết Tu Là ám vệ là sát như luyện ngục là thủ hạ dưới cờ thiếu chủ Cô Xạ Thành, đây không phải người bình thường có thể sai bảo được, muốn nàng dùng ngọc bội này đến chỉ huy mấy nhân vật đó, chẳng khác nào bảo nàng đùa với lửa?

Món đồ chơi nhỏ trong lòng bàn tay này lập tức nặng tựa thiên quân. Khóe môi Tô Thanh nhếch lên, nói: “Không cần chuyện bé xé ra to đi... Này, cái này ta không dùng nổi a.”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Nếu không, ta đi cùng người tốt hơn.”

Tô Thanh thấy hấn đi một vòng lại quay về vị trí cũ, chỉ có thể mặt không đổi sắc bỏ La sát ngọc vào túi thêu, tỏ ý không muốn rối rắm vấn đề này nữa: “Biết rồi, ta cầm.”

Tuân Nguyệt Lâu cuối cùng cũng không khăng khăng nữa, lại đột nhiên nhìn nàng chăm chú, nói: “Thật ra, không ở lại bên cạnh Cô Uyên thì tốt cho người hơn.”

Tô Thanh khẽ cong khóe môi.

Có đôi khi ý nghĩ của nam nhân rất giống nhau, bất luận là Cô Uyên hay Tuân Nguyệt Lâu đều sẽ đứng ở góc độ bảo vệ mà đưa ra phán đoán. Nhưng phán đoán chung quy chỉ là phán đoán, nàng là người không cần quá mức lý trí, chỉ cần biết rõ bản thân muốn làm gì là đủ.

Nàng cười ý tứ sâu xa, hỏi ngược lại: “Nếu biết rõ ta sẽ gặp nguy hiểm, còn để cho ta cách xa người, người sẽ nguyện ý sao?”

Tuân Nguyệt Lâu trầm mặc rất lâu, nói: “Ta biết rõ.”

Tô Thanh nhìn thoáng qua thần sắc hấn, nói: “Mất hứng?”

Tuân Nguyệt Lâu gật đầu: “Có một chút.”

Hấn thẳng thắn như vậy làm Tô Thanh hơi ngẩn ra.

Đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, đùa nghịch chén trà nhỏ trong tay, ngữ điệu trở nên mềm nhẹ, thở dài nói: “Ta nhớ đã sớm nói với ngươi, hai chúng ta không thích hợp. Tuân Nguyệt Lô, thật ra ngươi có nghĩ tới không, quan hệ giữa chúng ta càng giống bằng hữu hơn. Chỉ là ngươi chưa bao giờ gặp được người khiến ngươi cảm thấy thoải mái, cho nên mới đơn phương nhận định là mình thích ta.”

Tuân Nguyệt Lô không thừa nhận cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại: “Như vậy không tốt sao?”

Tô Thanh nhìn thần sắc lạnh nhạt của hắn, ngữ điệu hơi chậm lại, có chút lúng túng: “Đó không phải vấn đề tốt hay không tốt...”

Tuân Nguyệt Lô nói: “Nếu đã không có gì không tốt, vậy thì có gì đáng ngại.”

“...” Tô Thanh lại một lần nữa buông tha không thuyết phục hắn, bị hắn làm nghẹn không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể thở dài dằn dờ: “Không có La sát ngọc, ngươi cũng nhất định phải cẩn thận. Nếu nửa đường gặp những người kia động thủ, ngươi phải tự mình thoát thân, tận lực không dính líu vào.”

Mượn thân phận của hắn để thỏa mãn tư tâm của bản thân, nhưng nàng không thể quá ích kỉ, không muốn khiến người không hề có liên quan bị cuốn vào trong đó.

Tuân Nguyệt Lô nghe vậy hơi sững sờ, khóe môi cong thêm vài phần: “Tốt.”

Lúc này Tô Mạc từ ngoài viện trở về, thấy hai người trong phòng, thoáng sững sờ, đi vào phòng.

Khuôn mặt như ngọc của hắn bị cải trang thành bộ dáng quá bình thường, Tô Thanh vẫn cảm thấy trong lòng có chút không tự nhiên, nhin không được duỗi tay sờ mặt hắn hai cái, nói: “A Mạc, mấy ngày này đi theo Bộ Tiệp Âm chạy khắp nơi, trong lòng cao hứng?”

Tô Mạc tùy ý để nàng loay hoay cũng không kháng cự, nghe nàng nói vậy chỉ hơi nhếch môi cười, đôi mắt lấp lánh.

Tô Thanh đã rất lâu không thấy Tô Mạc vui vẻ như vậy, trong lòng mừng rỡ, càng thêm quyết tâm để hai huynh đệ bọn họ nhận nhau, khẽ vuốt tóc hắn, hỏi: “Có thể thăm dò được gì từ hắn không?”

Tô Mạc có chút thất vọng lắc đầu.

Tô Thanh thở dài nói: “Qua hai ngày nữa ngươi theo ta xuất phát hồi kinh, đến lúc đó trên đường đi chỉ có ba người chúng ta, ta sẽ tìm cơ hội thăm dò ý hắn một chút.”

Tô Mạc hơi nghi hoặc ngẩng đầu lên, hiển nhiên không hiểu vì sao đột nhiên phải về kinh, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu.

Tô Thanh rời khỏi Hạ Vân hiên, trở về Thanh Hương viện, trong lòng không vui nên dứt khoát đóng cửa phòng không ra ngoài.

Mặc dù biết mục đích Cố Uyên đưa nàng đi nhưng trong lòng vẫn không có tư vị gì. Giả bộ thâm trầm lạnh lùng rất lợi hại phải không? Rõ ràng là vì tốt cho nàng nhưng một câu cũng không giải thích, thái độ này quả thật làm cho nàng rất không hài lòng.

Nhưng mà, mỗi ngày vẫn đưa cơm đến như cũ, trừ nha hoàn đưa cơm cũng không có ai khác bước vào sân nhỏ.

Ngẫu nhiên nghe tiếng bước chân vội vã chạy nhanh qua, trong lòng Tô Thanh bốc hỏa ngày càng vượng, như mấy ngày trước, toàn thân lười nhác dựa vào cạnh cửa sổ trong lòng tràn đầy khó chịu ngủ gật.

Cho đến khi mặt trời lặn, đột nhiên cảm nhận được có người đi vào viện, Tô Thanh giật mình nâng mắt nhìn, thấy Lận Ảnh vẻ mặt như ai thiếu nợ hẳn trăm ngàn lượng bạc, sắc mặt trầm thấp nói: “Người biết rõ khẩu vị của lão gia, tới phòng bếp làm bữa tối đi.”

Mấy ngày nay chẳng thèm quan tâm nàng, bây giờ đột nhiên kêu nàng đi nấu bữa tối, chẳng lẽ cố ý giảng hòa? nhưng nhìn bộ dáng Lận Ảnh cũng không giống thái độ đi cầu người.

Tô Thanh ngồi thẳng người, giả vờ giả vịt nhíu mày, nói: “Đầu bếp của Trần phủ đâu? Quý tiểu gia không có ở đây, chắc không đến mức lại bị những người khác mộng du giết hết đi.”

Lận Ảnh trừng mắt nàng một cái, nói: “Lão gia ở trong phòng hai ngày chưa ăn gì rồi, nếu không phải Bộ Tiện Âm nói người có biện pháp, ta cần gì rồi hơi đến tìm người.”

Mới không gặp Cố Uyên ba bốn ngày, sao lại ở trong phòng hai ngày rồi? Thần sắc Tô Thanh nghiêm túc lại, liền hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Lận Ảnh có chút do dự tựa như đang suy nghĩ có nên nói hay không.

Thái độ che giấu như vậy, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Tô Thanh nhìn hẩn, ngữ điệu trầm thấp kéo dài: “Nếu Bộ Tiện Âm đã kêu người đến tìm ta, chẳng lẽ không nói cho người biết lúc nhờ vả người khác phải có chút thành ý sao?”

Dù sao đến Thanh Hương viện tìm người đã là làm trái với ý Cố Uyên, dù sao cũng nhất định bị mắng, Lận Ảnh hạ quyết tâm, dứt khoát không giấu giếm nữa, nói: “Chuyện xảy ra vào hai ngày trước, chúng ta đi điều tra không có kết quả, liền đến Tĩnh Phật am trên núi Tuyền Bách thành tây.”

Tô Thanh cau mày nói: “Không phải nói sau khi gặp chuyện không may, Tỉnh Phạt am kia đã bị Trần đại nhân phái người đi thiêu rồi sao?”

Lận Ảnh nói: “Đúng là đã thiêu, không sai, lúc chúng ta đến cũng là một đồng hoang tàn, căn bản không còn gì sót lại. Vốn muốn buông tha, ai ngờ lại phát hiện một sơn động bí ẩn ở vách đá gần am ni cô.”

Tô Thanh kinh ngạc: “Sơn động... chứ không phải là giống với mật thất ở nghĩa trang đi?”

Lận Ảnh lắc đầu nói: “Không giống. Trong sơn động kia tuy rõ ràng có dấu vết có người từng ở lại một thời gian dài, nhưng nhìn rất sạch sẽ, giống như phủ đệ của nhà bình thường, cũng không có chỗ nào kì quái. Chỉ là bên trong có bốn huyệt động khác nhau kéo dài thông đến bốn địa phương khác nhau. Chúng ta không dám thất lễ liền vội vàng trở về bẩm báo lão gia.”

Dừng một chút, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt vẫn tràn đầy khó hiểu: “Nhưng mà không rõ vì sao, sau khi lão gia lên núi liền đuổi chúng ta ra ngoài, một mình ở lại bên trong thăm dò. Sau khi từ trên núi trở về phủ, lão gia liền tự nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, cũng không cho bất cứ ai đi vào. Cứ như vậy đã hai ngày.”

Hắn vừa nói xong, Tô Thanh đã “vèo” một cái đứng lên, kéo hắn ra ngoài, trong lòng có chút bực bội. Thật không biết Cố Uyên lại đang làm cái chuyện nguy hiểm gì, lại còn muốn nàng yên tâm hồi kinh?

Chương 43

Khác Thường

Lận Ảnh bị nàng lôi kéo nghiêng ngả lão đảo đi vài bước, giật tay ra khỏi tay nàng, thấy Tô Thanh vẫn không quay đầu lại một đường đi thẳng tới nhà bếp. Thành sắc trong mắt khẽ nhoáng một cái, tràn đầy khó hiểu.

Hắn là một trong số ít những người biết rõ thân phận nữ nhân này nhất, nhưng dù sao cũng không xem qua mặt hàm ghi lại lai lịch thật của nàng, chỉ biết vị Thực cô nương này tiếp cận lão gia là có mục đích. Cho đến khi được Bộ Tiện Âm chỉ điểm, thấy thái độ Cố Uyên dần dần chuyển biến, trong lòng hắn vẫn cảnh giác phản đối như cũ. Nhưng giờ khắc này, Lận Ảnh chợt cảm thấy... có lẽ nữ nhân này cũng thật lòng với Vương gia?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, hai người đã đến cửa phòng bếp.

Tô Thanh đột nhiên dừng chân quay đầu nhìn hắn, nói: “Chờ bên ngoài.”

Lúc Lận Ảnh còn sững sờ, ngẩng đầu lên đã thấy nữ nhân kia không hề khách khí đóng cửa gỗ lại, lập tức lui về sau mấy bước mới miễn cưỡng không bị dập lỗ mũi. Đuôi lông mày hắn nảy lên, trên trán nổi mấy sợi gân xanh. Nếu không có việc cầu người, hắn quả thật muốn lôi cái nữ nhân này ra hung hăng dạy dỗ một trận.

Tô Thanh lấy tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay, không mất bao nhiêu thời gian đã làm xong vài món ăn, xếp vào hộp xách ra.

Vừa ra khỏi cửa thấy Lận Ảnh vẫn vẻ mặt ngọt ngạt đứng ở cửa, nàng đi thẳng đến cạnh hắn, ném ra một câu: “Tự mình đưa cho lão gia đi.”

Cuối cùng Lận Ảnh nhịn không được “Pằng” một cái đánh gãy cây cỏ thụ bên cạnh.

Tô Thanh khó hiểu thoáng nhìn qua nhưng bước chân vẫn không ngừng lại.

Trong sân, dưới tàng cây lục ẩm sum suê tươi tốt, có một bóng dáng mảnh khảnh.

Tô Thanh đến gần, nhận ra người kia, hơi sững sờ: “Bộ công tử?”

Bộ Tiện Âm xoay người lại, vẫn là bộ dáng dịu dàng, hai mắt có chút trũng sâu, nhìn mệt mỏi chưa từng thấy. Gặp hai người bọn họ đi đến, nhếch môi cười: “Thực cô nương đến.”

Nụ cười của hắn hơi gượng ép, nhìn ra được hai ngày nay phá lệ mệt mỏi, ít nhất lúc trước hắn thủy chung một bộ dáng vân đạm phong khinh, dường như có thể thích trong mọi hoàn cảnh, gặp chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết, chưa bao giờ biểu hiện lo âu bất an như bây giờ.

Nhìn bộ dáng này của Bộ Tiện Âm khiến Tô Thanh càng cảm thấy có chút không chắc chắn, thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua thấy cửa phòng Cố Uyên đóng chặt, thậm chí cả cửa sổ cũng khóa kín, cơ hồ không lọt chút gió.

Bước chân nàng khựng lại một chút mới đi tới, trên mặt lại không cười nổi: “Rốt cuộc lão gia xảy ra chuyện gì?”

Bộ Tiện Âm nhìn thoáng qua Lận Ảnh phía sau, thấy hắn gật gật đầu, nụ cười hơi ngừng lại, nhíu mày: “Cụ thể thế nào chúng ta không rõ lắm, chỉ biết có liên quan đến cái sơn động kia. Về sau chúng ta cũng từng quay lại kiểm tra nhưng cũng không phát hiện cái gì kì quái.”

Nghe xong lời hắn nói, Tô Thanh càng thêm lo lắng, nghĩ một lát, mang theo hộp cơm đến trước cửa, gõ tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa ngọt ngào vang lên trong sân, một lát sau liền hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng tựa như không có chút nhân khí nào, nếu không phải biết Cố Uyên ở bên trong, cơ hồ khiến người ta nghĩ trong phòng không có người.

Tô Thanh quay đầu nhìn lại, thấy trong mắt hai người nồng đậm sầu lo, cau mày càng chặt.

Hít một hơi thật sâu, nàng cao giọng nói: “Lão gia, đồ ăn hộp khẩu vị ngài đã chuẩn bị tốt, mở cửa ra dùng bữa được không?”

Vẫn yên tĩnh như cũ, hồi lâu không có động tĩnh.

Trong lòng Tô Thanh càng bất an, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Hiện tại càng thêm khẳng định đã xảy ra chuyện gì rất trọng đại, bằng không với tính tình Cố Uyên, sao có thể luống cuống khác thường như vậy. Ít nhất trong tình huống này, tối thiểu cũng nên có vài câu đáp lại mới đúng...

Nghĩ tới đây, nàng càng không chịu nổi, tiếng gõ cửa lớn dần, giọng cũng lớn hơn: “Lão gia người mở cửa a, cho dù có chuyện phải xử lý cũng nên ăn no bụng mới được.”

“Lão gia, người có thức không? Nên dùng bữa.”

“Lão già, người bị ngất sao? Nếu không ta thật sự sẽ xông vào a!”

“Lão già?”

“Lão già...”

Thanh âm của nàng xen lẫn tiếng gõ cửa, cao thấp lộn xộn như hành hạ lỗ tai người khác.

Lận Ảnh cau mày, cuối cùng không chịu được nữa, vừa ngẩng đầu vừa bịt lỗ tai. Không biết thế nào mà âm thanh ồn ào vẫn xuyên qua khe hở ngón tay nối liền không ngừng truyền vào tai, khiến trên trán hấn lại nổi đầy gân xanh.

Thời gian từng chút trôi qua, mặt trời dần lặn, lờ mờ có ánh trăng cùng vài ngôi sao điểm xuyên trên bầu trời đêm.

Tay gõ cửa của Tô Thanh cũng có chút đau, thanh âm cũng hơi khàn.

Khi Bộ Tiện Âm đi lên ngăn nàng lại, mới phát giác bàn tay đã hơi đỏ lên, vừa chạm nhẹ đã thấy đau. Hấn nhíu mày, nói: “Nếu không Thục cô nương cứ về trước đi, ta nghĩ lão già... hẳn không muốn mở cửa.”

Tô Thanh nhìn cánh cửa đóng chặt kia, mím môi, thân sắc càng ngưng trọng: “Không muốn mở cửa thì cứ kệ hẳn sao? Nếu hẳn vẫn cứ không mở, có phải sẽ ở trong phòng mãi không ra? Sao có thể chuyện gì cũng không quan tâm, hẳn cho rằng hẳn là Tuân Nguyệt Lâu hay sao!”

Mới vừa nói xong, hút gió lạnh vào họng liên tục ho khan vài tiếng, đôi mắt nén giận, khuôn mặt hơi trắng, rơi vào trong mắt nam tử khó tránh khỏi sinh vài phần thương tiếc.

Bộ Tiện Âm nhất thời không phản bác được, chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Bằng không, tối thiểu cũng phải về uống nước nghỉ ngơi một chút lại đến.”

Tô Thanh không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu cự tuyệt đề nghị của hẳn: “Không cần, vị bên trong kia không phải cũng không cần uống nước sao? Ta không tin mình không qua được hẳn.”

Xốc lại tinh thần muốn đưa tay gõ cửa lần nữa, vừa gõ được một tiếng, đột nhiên trong phòng truyền ra một thanh âm khàn khàn trầm thấp: “Các người đều trở về đi.”

Không khí tựa như ngưng đọng lại, xung quanh sa vào một mảnh tĩnh mịch.

Tô Thanh không nói rõ trong tim rốt cuộc là tư vị gì, đột nhiên nghe một câu như thế, cũng không thấy vui vẻ vì được đáp lại, ngược lại có cảm giác hoảng hốt như có cái gì áp chế trong lòng, ngọt ngọt không nói nên lời.

Nàng sít sao cau mày, cũng không biết là giận dỗi hấn hay là giận bản thân, lập tức cao giọng: “Đồ ăn đã nguội lạnh, bây giờ ta mang về phòng bếp hâm nóng, một lát còn thỉnh lão gia ra dùng bữa. Nếu không, ta cứ tiếp tục chờ bên ngoài, nguội lại mang đi hâm, cho đến khi lão gia nguyện ý mở cửa mới thôi!”

Trong lời nói đã bắt đầu xung “ta”. Nói xong, nàng quay đầu nhìn hai người đang im lặng, tức giận nói: “Các người đều trở về đi, hôm nay ta còn ở chỗ này chờ!”

Tô Thanh mang đồ ăn đi hâm nóng lại một lần, lúc trở lại trong viện đã trống không chỉ còn một mình nàng. Cũng không biết là vì nghe lời nàng hay nghe Cố Uyên mở miệng đuổi người, Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh thực sự đi rồi.

“Lão gia, ta ở bên ngoài chờ, khi nào muốn dùng bữa thì nhớ mở cửa cho ta vào.” Tô Thanh sắc mặt không đổi lớn tiếng nói một câu, ôm hộp cơm co rút thân thể ngồi xổm ngoài ngưỡng cửa, lông mi trĩu xuống, cảm giác buồn ngủ làm nàng nhin không được ngáp một cái. Trong lúc buồn ngủ, cả người nàng dựa vào cửa, mệt mỏi nhắm mắt, vô thức ôm chặt hộp cơm sợ đồ ăn bên trong bị đổ.

Đêm khuya, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Thời điểm nàng suýt nữa ngủ thật, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

Thân thể nàng mất đà ngã về phía sau, thẳng tắp tựa vào hai chân thon dài của hấn.

Tất cả mệt mỏi lập tức không cánh mà bay, vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nửa khuôn mặt nam nhân chìm trong bóng đêm, chỉ có cằm được ánh trăng chiếu vào lộ ra đường cong rõ ràng, lại bởi vì đôi môi khô khốc mà có cảm giác tang thương.

“Để hộp cơm lại, người có thể trở về.” Ngữ điệu bình thản không chút tình cảm, rõ ràng là ngữ điệu quen thuộc thêm vài phần khàn khàn, lúc này lọt vào tai không hiểu sao lại cảm thấy xa lạ.

Tư thế Tô Thanh cứng đờ.

Vừa ngồi thẳng người, dư quang liếc qua người phía sau lại muốn quay vào phòng. Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, lập tức đặt hộp cơm sang bên cạnh, nghiêng người giữ chặt ống quần hấn, nàng cắn chặt môi, nói từng chữ một: “Lão gia, ta nhất định phải tận mắt thấy ngài ăn xong mới có thể yên tâm.”

Bước chân Cố Uyên dừng lại, cả người cương tại đó.

Không lâu sau, trong bóng đêm cảm nhận được hấn xoay người lại, thanh âm không rõ hỉ nộ: “Ta đã nói qua, không cho người dùng “ta” để xưng hô.”

Tô Thanh nghe vậy có chút hoảng thần, trong nháy mắt đã bị nâng lên.

Cách hắt rất gần nàg mới nhìn rõ gương mặt gần trong gang tấc đang nhìn mình, trong lòng bỗng quặn đau, thanh âm cũng hơi run run: “Đây rốt cuộc là... như thế nào a...”

Chương 44

Quan Tâm lẫn Nhau

Mặc dù nói Bộ Tiện Âm đã hết sức tiêu tụy rồi, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của Cố Uyên mới thực sự khiến người ta không đành lòng nhìn nhiều.

Tô Thanh vô thức đưa tay sờ sờ mặt hần, cảm nhận được thân thể hần hơi cứng ngắc, nhưng cũng không đẩy nàng ra, nhất thời nàng cũng không biết nói gì. Râu ria đâm vào tay, thứ này đáng lẽ không nên có trên mặt Nhiếp Chính Vương cẩn thận tỉ mỉ. Quan trọng nhất là, vừa chạm mặt hần đã ngửi thấy nồng nặc mùi rượu.

Nàng cau chặt mày.

Hai người kia chỉ nói với nàng Cố Uyên đã hai ngày liền không ăn uống gì, lại không nói cho nàng biết trong phòng có nhiều rượu như vậy?

Cố Uyên chỉ cứng đờ trong chớp mắt, lực trên tay cũng đã buông lỏng, tránh đi tay nàng, thần sắc trong mắt khẽ nhoáng một cái, nói: “Người có thể ra ngoài.”

Tô Thanh cảm thụ được mùi rượu trên người hần hòa cùng một chỗ với cảm giác mát ban đêm, liền thật sự xoay người đi, nhưng đến cửa cầm lấy hộp cơm lại trực tiếp đi vào phòng, “Pằng” một tiếng đặt trên bàn.

Một loạt động tác mây trôi nước chảy, mà ánh mắt nàng từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên chưa từng dời đi.

Cũng không biết Cố Uyên có chú ý đến động tác, cảm nhận được nàng nhìn chăm chú hay không, lại đi thẳng vào phòng, dựa vào cạnh giường, tiện tay cầm bầu rượu ngửa đầu uống.

Thân ảnh chôn vùi trong bóng đêm, căn bản không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở trầm thấp.

Trong phòng một mảnh tối đen, cũng không biết Cố Uyên làm thế nào mà hành động bị trở ngại gì.

Tô Thanh muốn tìm ngọn nến để đốt nhưng tìm quanh bàn không tìm được cái gì, liền mò hương trong phòng tìm. Mới đi được vài bước, mũi chân chạm vào vật gì đó cứng rắn, vừa muốn đạp xuống, bỗng nhiên bị túm qua, vừa ngẩng đầu đã bị Cố Uyên vững vàng ôm vào ngực.

Nhưng hắn cũng không nói thêm gì, chỉ hơi ngược mắt, tay vừa động một chút, ngọn nến trên bàn được thấp, trong phòng dần dần sáng lên.

Lúc này Tô Thanh mới nhìn rõ chỗ mình vừa rời suýt nữa giẫm lên. Mảnh vụn bầu rượu lẻ tẻ đầy đất, may là không đạp phải, nếu không, lòng bàn chân chỉ sợ đã thủng vài lỗ.

Đuôi lông mày nàng khẽ nhướng lên, trong lòng có chút không tự nhiên, uống rượu thì uống rượu, sao lại đạp bầu rượu thành dạng này... Ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc đó, có ánh sáng mới nhìn rõ bộ dạng tiêu tụy, âm trầm hoàn toàn khác trước, trong đôi mắt như vực sâu kia lộ ra lãnh ý, mệt mỏi, nhưng lại càng bình tĩnh như một đầm nước.

Không giống lúc trước, chắc là vì trong phòng có ánh nến, Tô Thanh nhìn chăm chú khiến Cố Uyên có chút kháng cự, lông mày cau chặt. Nhưng cũng không buông nàng ra như dự đoán mà mơ hồ ôm càng chặt, tựa như muốn đem cả người nàng nhập vào trong thân thể mình.

Tô Thanh thuận thế duỗi tay vòng qua nhẹ nhàng ôm thân thể hắn, im lặng vỗ vỗ lưng hắn.

Không phải vì không có gì muốn hỏi, ngược lại, chỉ vì trong lòng có quá nhiều vấn đề, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải mở miệng thế nào.

Nàng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên cảm thấy không hỏi có lẽ sẽ tốt hơn, kiểu người như Cố Uyên, chuyện có thể khiến hắn thành ra như vậy quả thật không ai tưởng tượng được, hoặc là nói, giờ phút này có chút không dám nghĩ.

Mệt mỏi kéo dài khiến thân thể Cố Uyên hơi lạnh buốt, nhiệt độ ấm áp từ trên thân thể mềm mại xuyên qua quần áo chậm rãi truyền đến, làm thân thể cứng ngắc chết lặng của hắn phẳng phát như khôi phục một chút tri giác.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Tô Thanh ở trong ngực Cố Uyên thoáng nhúc nhích thân thể, ngẩng đầu nhìn hắn, thương lượng nói: “Lão gia, ăn cơm trước được không?”

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng mặt mũi tràn đầy chờ mong, một lát sau chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tô Thanh thấy hắn có ý thỏa hiệp, trong lòng mừng rỡ, vội chạy qua tỉ mỉ đem thức ăn bày ra bàn. Ngẩng đầu thấy Cố Uyên ngồi bên giường, nàng nói: “Lão gia mau tới đây, đừng lãng phí tài nghệ của ta.”

Cố Uyên im lặng một hồi, cuối cùng vẫn đi đến ngồi xuống cạnh bàn.

Tô Thanh nhìn hắn từng miếng từng miếng ăn vào, trái tim vẫn thấp thỏm cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhưng Cố Uyên chỉ tùy tiện ăn vài miếng liền đặt đũa xuống, tiện tay nhắc bầu rượu bên cạnh qua.

Tô Thanh muốn ngăn cản, bị Cố Uyên tùy ý tránh được, lạnh nhạt nói: “Hiện tại có thể đi.”

Sau khi vào phòng nói không được vài câu, đều là kêu nàng rời đi, dù Tô Thanh thấy tâm tư hẳn khác thường vốn không chấp nhận, lúc này cũng có chút phiền muộn. Tìm tòi nhìn quanh, nàng nhìn trúng bầu rượu chưa khai nằm trong góc hẻo lánh, liền trực tiếp lấy mở ra, ngửa đầu uống liền tiếp vài ngụm, bị sắc ho khan liên tục, khiêu khích lờm Cố Uyên một cái, nói: “Bất quá là nữ nhi hồng bình thường mà thôi, lão gia có thể mỗi ngày uống vài bình, còn tưởng là rượu gì ngon.”

Sắc mặt Cố Uyên thoáng trầm xuống: “Người uống rượu làm gì, bỏ xuống.”

Tô Thanh hết lần này tới lần khác lại giơ cái bình uống hai ngụm, sắc mặt ửng đỏ cố ý dùng lời nói kích hấn: “Người uống được tại sao không cho ta uống? Quy củ này thật là nghiêm khắc.”

Cố Uyên rũ mắt, ném bầu rượu trong tay lại đây.

Động tác Tô Thanh thoáng cứng đờ, nghe hai bầu rượu va chạm nhau “răng rắc” một tiếng. Bởi vì độ mạnh yếu canh được vừa đúng, hai bầu rượu rơi xuống đất nứt ra một cái khe, rượu ồ ồ chảy ra, trong chốc lát chỉ còn hai cái bình không, trong phòng tràn ngập mùi rượu.

Không nghĩ tới người này nói nàng không được liền động thủ, khóe miệng Tô Thanh giật giật, cảm tức ngẩng đầu trừng mắt hấn, đúng lúc chống lại ánh mắt của hấn, kiêu căng trong lòng lập tức không có cốt khí xẹp xuống, cả người tựa như trầm luân trong đôi mắt kia.

Cố Uyên có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, thoáng cảm thấy nhức đầu, hấn nhìn không được vuốt vuốt huyết thái dương, nói: “Bớt can thiệp vào chuyện của ta đi.”

Tô Thanh im lặng một hồi, hỏa trong lòng vừa dâng lên bỗng nhiên bị dập tắt, gương mặt nhìn thần sắc Cố Uyên, thanh âm nhẹ nhàng thăm dò: “Lão gia, người thật sự, nhất định phải như vậy sao?”

Động tác đầu ngón tay Cố Uyên ngưng lại.

Kể từ khi phát hiện sơn động kia, rất nhiều hoài ức bị phong tỏa sâu trong đầu liền mãnh liệt tràn ra.

Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình trở lại cái chỗ kia, càng không nghĩ tới sẽ vào thời gian này và phương thức này.

Trong mắt người khác, nơi đó giống như một phủ đệ bài trí bình thường, nhưng đối với hắn mà nói từng chút đều phá lệ lạnh băng thấu xương, giống như tình cảnh

trong trí nhớ, cho dù hiện tại không có gì nhưng khi hấn một thân một mình đứng trong đó, thậm chí không nhận được run rẩy.

Cho đến khi trong đầu có một thanh âm cả đời khó quên vang lên, một khắc đó hấn cảm giác như mình đã trở lại năm đó, máu toàn thân như đông lại, cực độ băng hàn.

Không dấu vết thu hồi suy nghĩ, thần sắc trong mắt ngưng trọng, lạnh lùng nói: “Nhất định phải.”

Có nhiều thứ nếu hấn muốn bảo vệ, hấn không có lựa chọn nào khác.

Trong một khắc này, hấn không nhìn thần sắc Tô Thanh.

Cửa sổ bị gió đêm thổi mở ra, phát ra tiếng ken két.

Qua rất lâu, lông mi Cố Uyên thoáng rũ xuống, bình tĩnh nói: “Yên tâm, mấy ngày này ta chỉ muốn hoàn toàn yên lặng tĩnh tâm một chút. Ngày mai sẽ xuất phát đi Cô Xạ Thành. Ngươi, trở lại kinh thành chờ ta.”

Tô Thanh nói: “Biết rõ...”

Nàng vẫn mãi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Cố Uyên, hiện tại cuối cùng đã hiểu. Đơn giản là cảm thấy nàng ở lại cũng không giúp được gì, có lẽ còn trở thành gánh nặng. Huống chi còn có một vài chuyện nàng không rõ đang quấy nhiễu tâm trí Cố Uyên, mà nàng nếu cứ truy vấn như vậy sẽ gây phiền phức cho người khác.

Nhưng loại chuyện gây phiền phức cho người khác này, nàng không phải là lần đầu tiên làm.

Nàng giương mắt nhìn thần sắc Cố Uyên, đối với bộ dáng hấn giấu mọi chuyện trong lòng một mình như thế làm nàng cảm thấy ghen đến tức ngực, nhưng vẫn sửa sang lại quần áo có chút loạn, đến bên cạnh hấn, đột nhiên cúi người liếm một cái trên môi hấn. Thấy hấn ngẩng đầu nhìn nàng, khóe miệng bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ: “Lão gia phải nhớ hương vị của ta, nếu có ngày cảm thấy đồ ăn không hợp khẩu vị, ta còn biết nửa đường lộn trở lại.”

Hơi thở vuốt ve gò má, nàng cười nhạt nhẽo một tiếng, đi qua thu dọn đồ ăn thừa trên bàn, trước khi đi ý tứ sâu xa nhìn hấn một cái, nói: “Đương nhiên, nếu lão gia vì nhớ ta quá mà tự mình gọi ta trở lại, ta sẽ càng cao hứng hơn.”

Lời nói là lướt, hàm súc giống như một bàn tay lay động trái tim hấn, cho dù bóng dáng nàng đã dần dần rời khỏi tầm mắt chỉ còn lại căn phòng trống trải lạnh lẽo nhưng mùi hương của nàng tựa như vẫn còn phảng phất trong không gian khiến hấn không hiểu sao an tâm hơn rất nhiều.

Lúc Cố Uyên trầm trầm ngã xuống đệm chăn, ánh nến cũng bị dập tắt, xung quanh sa vào bóng tối tĩnh mịch.

Hắn hơi mệt mỗi nhắm mắt lại, ngón tay âm thầm hoảng hốt nắm chặt thành quyền.

Ở khắc cuối cùng vừa rồi, suýt nữa muốn vững vàng giam nòng lại bên người. Nhưng hồi ức quanh quẩn trong đầu lại từng giây từng phút nhắc nhở hắn, lý trí cuối cùng cũng thắng để hắn miễn cưỡng khắc chế xúc động không nên có. Chuyện trước kia từng chút từng chút tựa như nguyên rửa, trong đêm khuya thanh tĩnh, quý mị tựa như khiến người ta lạc vào cảnh giới kì lạ...

Chương 45

Quá Khứ Của Cố Uyên

Trong ổ phù dung, cảnh sắc kiêu diễm như vẽ.

Cố Uyên chật vật bị bọn buôn người kéo đến trước cửa gia đình giàu có nhất, đứng chung một chỗ với một đám nhóc sắc mặt sợ hãi, cũng không biết là người phương nào dùng một số tiền lớn mua bọn họ. Không lâu sau nghe được giọng nói liền giương mắt nhìn lên, thấy một vị đại nhân quần áo nho nhã từ xa đi tới, ánh mắt quét qua một vòng, hài lòng gật đầu, ném mấy túi ngân lượng cho người bán, không mẫn không lạt khen: “Không tệ.”

Bọn buôn người vẻ mặt tươi cười thu bạc, vừa lòng thỏa mãn rời đi.

Một lúc sau có vài người hầu đến mang bọn họ vào nội viện cẩn thận rửa mặt xong mới đưa bọn họ đi gặp chủ nhân tương lai.

Lần đầu tiên Cố Uyên gặp Liễu Thừa Ân, chỉ cảm thấy hắn là văn sĩ phong lưu có tri thức lễ nghĩa nhưng không hiểu sao khuôn mặt lịch sự nho nhã kia nhìn không thấu tâm tư, vô tình nảy sinh vài phần cảnh giác. Nhìn những đứa trẻ khác mừng rỡ nhận quần áo mới, hắn nhú mày, vẫn do dự không đưa tay tiếp nhận.

“Nhu thế nào? Không thích?” Một giọng nói lọt vào tai, vừa ngẩng đầu liền thấy một gương mặt mỉm cười ôn hòa, đôi mắt thương cảm ân cần.

Cố Uyên nhìn hắn một cái, không trả lời cũng không nói gì, cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy quần áo.

Liễu Thừa Ân hứng thú quan sát hắn, cười hỏi: “Ngươi tên gì?”

Trầm mặc rất lâu, nhưng người này lại quá mức kiên nhẫn vẫn không có ý rời đi, hắn không thể không đáp: “Cố Uyên.”

Liễu Thừa Ân nhẹ gật đầu, thần sắc có chút ý tứ sâu xa, cũng không hỏi nhiều nữa.

Thay quần áo xong, rất nhanh đã có người dẫn bọn họ đến tụ tập trong một gian phòng.

Bọn nhỏ nhìn xung quanh, ào ào sừng sốt, chỉ thấy trên tường treo đầy các loại binh khí bén nhọn kiểu dáng đa dạng, hiện ra ánh sáng lạnh lẽo như kim đâm thẳng vào mắt.

Những người này mua bọn họ về cũng không phải để làm người hầu bình thường!

Trong chốc lát Cô Uyên đã phản ứng kịp, cảm giác bất an vọt lên, vô thức muốn xoay người chạy trốn lại bị người canh cửa đuổi tay ngăn lại đẩy trở về.

Một nam nhân mạnh mẽ mặc đồ đen lạnh lùng nhìn bọn họ, ngữ điệu cũng lộ ra lãnh ý: “Bất kể dùng phương thức gì, thủ đoạn gì, các ngươi chỉ cần ở trong phòng này đủ ba ngày, mới có thể rời đi. Đương nhiên chỉ mong đến lúc đó còn có người sống sót...A.”

Trong khoảnh khắc hần cười quỷ dị, có mấy người tràn vào phòng, một tay trời chặt bọn nhỏ, một tay lấy ra một bình dược cổ quái, mở ra đổ vào miệng bọn họ.

Thuốc vừa vào miệng đã thuận lợi theo cổ họng chảy vào trong cơ thể.

Cô Uyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Cảnh tượng trước mắt vụn vụn, nhìn những gương mặt non nớt xung quanh cũng trở nên vụn vụn, trong cơ thể dâng lên một cảm giác cuồng bạo, trong nháy mắt tựa như chỉ còn lại màu đỏ tươi giết chóc.

Trong tiếng gào thét, có người nằm trên mặt đất quần quai giãy dụa đứng lên, giống như nổi điên lấy binh khí treo trên tường, thẳng tắp chạy qua đâm vào những đũa nhỏ đang thống khổ không chịu nổi khác.

Mùi máu tươi tràn ngập, càng thêm kích thích sự hưng phấn trong lòng ngực, tiếng cười cuồng dại kèm theo tiếng thống khổ gào thét, ngấn ngui trong nháy mắt căn phòng đã trở thành một lò luyện ngục.

Cô Uyên cứng rắn chống đỡ một chút thần trí cuối cùng của mình, tránh thoát một đao, sát sao khóa song huyết chính mình mới không để sát khí cơ hồ phá ngực mà ra chiếm cứ một tia thanh tỉnh cuối cùng.

Mỗi người đều điên khùng.

Làn da toàn thân hần đau đớn giằng co như muốn nứt ra, đồng thời nâng trường kiếm bên cạnh đỡ một đao trí mạng bỏ tới, một kiếm kia nghiêng nhiên đâm vào một đũa nhỏ đã mất đi thần trí, hai mắt đỏ tươi.

Đồ sát vô biên vô tận một ngày, cuối cùng chỉ còn lại vài đũa nhỏ có chút thanh tỉnh kéo dài hơi tàn, những người mất đi thần trí đều đã thành thi thể không chút sinh cơ.

Ngày thứ hai, huyết mạch toàn thân trương lên cảm giác sống không bằng chết, có người một đao cắt đứt cổ họng, tự chấm dứt sinh mạng mình.

Đợi đến ba ngày sau, cửa mở, trong phòng chỉ còn lại Cố Uyên cùng với một nam hài hơi thở yếu ớt.

Cho dù đã mất một chân nhưng Cố Uyên lại thấy rất rõ đứa bé kia thực sự muốn tiếp tục sống sót, cho nên trong thời khắc cánh cửa mở ra, mơ hồ có thể thấy ánh sáng tràn đầy chờ mong trong đôi mắt nó.

Liễu Thừa Ân nhắc chân đi vào, nhìn hết thấy trước mắt, xẹt qua người nam hài kia, cười tủm tỉm đem trường kiếm đặt vào tay Cố Uyên, mặt mày ôn hòa nói: “Giết hẳn, người sẽ thắng.”

Không phải là hỏi thăm, không cho hẳn lựa chọn, chỉ bình thản là một câu phân phó.

Trong đôi mắt nam hài bỗng chốc âm đạm, chỉ còn nồng đậm sợ hãi lo lắng cùng cầu khẩn. Trước ngực Cố Uyên một trận cuộn cuộn, ngửa đầu ho ra một búng máu, cầm trường kiếm đi đến bên cạnh hắn, nhìn một tia chờ mong tuyệt vọng của đối phương, gọn gàng đâm một nhát vào cổ họng.

Một thân quần áo hắn đã đầm máu tươi, lúc ngẩng đầu nhìn Liễu Thừa Ân lại phảng phất như hai tay chưa nhiễm chút máu nào, đôi mắt không gọn sáng hỏi: “Như thế, ngươi có thể hài lòng.”

Sau lưng hắn, khắp nơi máu tươi như Tu La luyện ngục, giẫm đạp thi thể khắp nơi đi ra, mặt mũi bình tĩnh không gọn sáng, không có thương cảm đối với người chết, cũng không có vui sướng vì sống sót.

Liễu Thừa Ân rũ mắt nhìn hắn, hài lòng cong khóe môi: “Ta rất hài lòng. Mười ngày sau là đại điển báisư, biến ngươi trở thành tác phẩm đặc ý nhất của ta, Cố Uyên.”

Cố Uyên không nghĩ tới nam nhân này còn nhớ tên mình, trong mắt nhoáng một cái, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, kiệt sức ngất đi.

Lúc tỉnh lại là đại điển báisư mười ngày sau, lúc đó hắn mới biết nam nhân trước mắt này tên Liễu Thừa Ân nổi danh một đời học thuật Giang Hoài, người hâm mộ đến báisư không dứt nhưng cho tới nay đều bị từ chối. Mà hiện tại hắn lại trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Võ nghệ tinh xảo, học thuật tinh thông, tài hoa hơn người, dần dần vang danh.

Từ đó, mỗi lần du học thiên hạ, lúc nào Cố Uyên cũng im lặng đứng sau lưng Liễu Thừa Ân, mắt lạnh nhìn mọi người hâm mộ cùng tán thưởng, sâu trong đáy mắt lại là mỉa mai cùng căm hận.

Hắn biết rõ, chỉ có hắn biết rõ cái nam nhân là đại danh sĩ vang danh thiên hạ này sau lưng dơ bẩn âm ngoan, cũng hiểu rõ, giống như lời mà hôm đó hắn nói với mình, hắn (CU) bất quá là một tác phẩm đặc ý nhất trong tay hắn (LTA) mà thôi.

Nơi ở của Liễu Thừa Ân nghiên cứu đủ các loại thuốc và dược liệu khác nhau, giống như loại thuốc hôm đó cho tất cả những hài tử kia uống, phàm là có tiến triển mới, Cố Uyên là vật thí nghiệm tốt nhất của hắn.

Cố Uyên không rõ mục đích của người này là gì, chỉ có thể ngày qua ngày yên lặng thừa nhận loại hành hạ sống không bằng chết.

Hai cái gông xiềng trăm trọng xích ở cổ tay đã siết đến chảy máu, tiếng thở dốc của Cố Uyên rơi vào khoảng không u ám, tiếng vang mơ hồ như một con thú cùng cực giãy giụa. Hai tròng mắt đỏ tươi đầy tia máu ngược nhìn người trên cầu thang đang ung dung đi vào, giãy giụa lao tới hướng hắn, muốn đập nát, xé rách hắn.

Liễu Thừa Ân vừa thưởng thức rượu vừa cười tùm tùm đi đến cạnh hắn, nhìn bộ dáng không phân biệt được là người hay thú, vẻ mặt cười như không cười tựa như thưởng thức một món trân phẩm. Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, ngữ điệu ung dung: “Đồ đệ tốt, bất quá mới là tháng thứ tư, nếu như vậy mà không chịu được nữa làm sao có thể ở lại bên cạnh ta đây.”

Dứt lời, ung dung xoay người rời đi, lúc hắn xoay người khóa cửa cũng rơi xuống.

Trong phòng tối vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa, âm thanh hai cái khóa sắt nứt ra, cổ tay cũng vì cưỡng chế giãy giụa mà rỉ máu, tâm tình khác thường trong đôi mắt lạnh lùng của Cố Uyên bị hắn miễn cưỡng ức chế.

Tiếng thở dốc thô trọng kéo dài giống như khốn thú (con thú bị dồn vào đường cùng).

Hắn ôm thân thể mình thật chặt, co rúc vào một góc hẻo lánh, khó có thể ức chế run rẩy, đầu đau như muốn nứt ra. Có một loại ý muốn thị huyết tàn sát điên cuồng nảy lên, phảng phất như có một thanh âm vô tận không ngừng vang vọng bên tai, quanh quẩn không tiêu tan, ngưng tụ thành ý muốn chinh phục cướp đoạt gần như bệnh hoạn, chỉ còn một chút thần trí thanh tỉnh suýt nữa không kiềm chế được, cuối cùng hóa thành thú cùng cực gào thét một tiếng.

Cho đến khi hiệu quả của thuốc chậm rãi rút đi, khắp cả gian mật thất chỉ còn lại tiếng thở dốc kéo dài, toàn thân mồ hôi cùng máu hòa trộn lẫn nhau, chỉ để lại cảm giác mát thấu xương trộm tâm.

Cố Uyên mệt lả dựa vào tường, toàn thân rã rời khiến hắn có chút hoảng thần, trầm trầm nhắm mắt lại.

Sau mấy lần uống thuốc, có một thanh âm cứ quanh quẩn trong đầu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể phá ra. Đó là loại khao khát giết chóc phá lệ vụn vụn, âm lãnh, chỉ cần không cẩn thận sẽ hoàn toàn chiếm cứ thân thể hần, thôn tính lý trí hần.

Đây là sự báo trước nguy hiểm, chỉ cần hơi không chú ý, chắc chắn hần sẽ không còn là hần nữa.

Cố Uyên kéo lê thân thể mệt mỏi ra khỏi phòng tối, Liễu Thừa Ân đã sớm sai người chuẩn bị nước nóng tắm rửa cho hần.

Hơi nước kiêu diễm tản ra xung quanh, rửa sạch một thân mệt mỏi, nhưng bên cạnh phảng phất như có mùi máu nồng nặc quanh quẩn, ở trong hơi thở, không có lúc nào là không kích thích xao động khó nhịn trong cơ thể hần.

Tắm rửa xong, nhìn người hầu nhất mực cung kính hầu hạ hần thay quần áo, trong mắt hần không khỏi dâng lên tia mỉa mai.

Cái gọi là đồ đệ Liễu thị, bất quá là một kiêu ngạo đáng buồn cười đối với bên ngoài, bất luận bên ngoài là quang cảnh khiếp người thế nào thì trong mắt nam nhân kia bất quá chỉ là con kiến kéo dài hơi tàn mà thôi.

Đôi mắt hần khẽ rũ xuống, hỏi: “Su phụ đi đâu?”

Người hầu cung kính đáp: “Phương Hoa tiểu thư đến, tiên sinh đến Hà Vân các bồi tiểu thư.”

Lông mi Cố Uyên run lên, trong mắt có vài phần mờ mịt.

Suýt nữa đã quên, học trò hiện tại của Liễu Thừa Ân ngoài hần ra còn có nữ nhi ruột của hần, Liễu Phương Hoa.